

יוסף מוסט ז"ל

בן הניה ומאיר ז"ל

נולד : ז' אב ה'תרע"ב - 21/07/1912
 עלה לארץ : אביב ה'תרצ"ח - 1938 מרץ
 נפטר : ח' אדר ב' ה'תש"ס - 15/03/2000

בעיירה קטנה ע"י טרנופול בפולין, נולד יוסף, בתוך משפחה יהודית-מסורתית חמה ואוהבת. חינוך הילדים הוא בראש דאגותיה. האב - מבין מומחה בעצי יער ועובד כפקיד ממשלתי בבית-חרושת. דבר שאיפשר למשפחה לחיות ברווחה יחסית.

שם גדל והתחנך יוסף. וכשרצה להמשיך בלימודים גבוהים יותר, שלא היו בעיירה, עבר לגור אצל אחיו המבוגר ממנו ב-5 שנים, שהיה בעל בית-דפוס בעיר הגדולה **לבוב**.

כדי לממן את לימודיו ושהייתו שם, עבד כל יותר שעותיים אצל האח, ורץ ללמוד. הוא אהב מאוד את לימודי הכימיה, והתמחה במיוחד ב"כימיה של המזון". דבר שישמש אותו ואת אשדות יעקב בבואו אלינו.

אבל לפני-כן, הספיק להיות ב"הכשרת נְדִבּוֹרְנָה", כיון שרצה שעלות לארץ-ישראל. אחיו שהיה כבר בעל-משפחה, קיבל "אישור-עליה" בעיקר כיון שהיה בעל בית-דפוס, (כנראה שהדפוס היה אז מקצוע נדרש בארץ). והאח שלא היה ציוני נלהב כמו יוסף, ולא הצליח למכור את העסק שלו, הציע לאחיו הצעיר יוסף שרצה מאוד לעלות: "סע אתה במקומי... ע"י שיחוד הפקידים הפולנים, "תוקנח" עד מהרה תעודתו של יוסף, וכך היה יכול לעלות במקום אחיו. וכדי לחסוך בסרטיפיקאטים, צרפו אליו "שליחי העליה" אישה. קראו לזה אז "פיקציה" (אשתו כביכול). יחדיו הגיעו לארץ, ומכיון שהיו חניכי תנועת הנוער הציוני-חלוצי "השומר-הצעיר", נחתו ישר בקבוץ "מצפה-הים" שהיה ע"י נתניה. (כעבור שנים, יעתיקו את הקבוץ לנגב ויקראו שמו "יד מרדכי", ע"ש תנ"ך ומדריך התנועה - מרדכי אנילביץ' שהיה מפקד "גיטו וורשה").

אך לפני-כן החליט יוסף שאיננו רוצה להמשיך את חייו לצידה של "הפיקציה" ששידכו לו לצרכי עליה... חוקי הקיבוץ והתנועה היו חמורים מאוד בימים ההם, ולא איפשרו לו סתם כך לעזוב את האשה. לכן עזב את הקיבוץ והתגייס ל"משטרת הישובים העבריים" והיה ל"גפיר-נוטר. הימים ימי "המאורעות", ויוסף יוצא מדי לילה למשימות מסוכנות... כמעט בכל לילה נהרג מישהו, ויוסף מחליט, למרות משכורתו הטובה, שקריירה בטחונות - לא ממש מתאימה לו.

לאחר זמן-מה ולאור חינוכו התנועתי, הוא מצטרף לקבוץ אשדות-יעקב הגדול והמפואר. מיד עם בואו, לאחר שהוא משאיר ב"מזכירות" את תעודותיו ומסמכיו, הוא ממש "נחטף" ע"י החברה הותיקה גיטיה רודשטיין, שעשתה נסיונות בבישול ריבה, וארבה לכל "עולה חדש" שנכנס בשער הקיבוץ. כשראתה את תעודותיו של יוסף ב"כימיה של מזון", נלחמה, כדי שיונתן לו לעבוד איתה.

כך, בסירים קטנים באחד מהחדרים של הרפת, בישלו וטעמו גיטיה ויוסף, את הריבות שהיו מוצלחות מאוד, וחילקו גם לישובי הסביבה.

יוסף בעל הטעם המעודן, הצליח מאוד בעבודתו, ובמהרה הוחלט להקים בית-חרושת ממש! ביהח"ר נקרא "אשד" והיה האח הגדול והמוצלח ל-2 ביח"ר נוספים "גת" ו"רימון" שייצרו: ריבות, מיצים, ליפתנים, תרכיזים, שימורים וכיבושים של ירקות ופרות שונים. "אשד" ייצא את רוב תוצרתו לחיילי הצבא הבריטי הגדול ששכן במזרח-התיכון. יוסף סיפר שהגיע גם למצריים בחיפושיו אחרי פרי איכותי וזול לשימורים. ביהח"ר היה בשיא פריחתו, וגם יוסף. הוא מתאהב ומתחתן עם חיה-חיקיה (מבית ואזה),

ויחדיו הם בונים את משפחתם הקטנה. עם הבת עזה - סימן לחוזק ועוצמה, ואחייכ עם מאיר וחנה'לה שנולדו, כאשר היה כבר ברור לשניהם, שכל בני משפחתם בפולין: הורים, אחים ואחיות נספו בשואה, והם נקראים ע"ש ההורים ז"ל.

יוסף דק-הגו, השברירי, אוהב מאוד את עבודתו, והוא משקיע את כל-כולו במעבדה של "אשד", בבדיקות הטעם והאיכות של התוצרת המשומרת. כפי שסיפר לי במשך שנים, לא לקח יום חופש, ולא יצא להבראה כמו שהיה נהוג אז בימי החוסם הגדול...יום-העבודה שלו השתרע על 16 שעות לפחות...את יתרת הזמן, הקדיש למשפחתו האהובה.

לאחר מלחמת השחרור, כאשר גבולות הארץ אל המדינות השכנות נסגרו, וביח"ר "אשד" לא היה יכול להמשיך וליבא חומר-גלם, פרי זול מסוריה ולבנון, החלה ההתדרדרות של ביהח"ר, "גת" ו"ירמון" שקיבוציהם שכנו בלב פרדסי השרון והשפלה, מצבם הלך ושפר.

כשהושבת "אשד", חיזרו אחרי יוסף, שהיה ידוע בעבודתו המדויקת וטעמו המעודן, מנהלי ביהח"ר של גן-שמואל. יוסף כבר היה מוכן לעבור לשם, כי אהב את עבודתו, אבל באשדות לא הסכימו כמובן, כי תכננו שימשיך בעבודתו הברוכה, כאשר יחזרו ויפעילו שוב את "אשד". לא רק הפרדסים הרחוקים, גם ה"פילוג" היה בעוכריו של המפעל המצליח, יוסף רץ למזכירות, פעם אחר פעם, והתריע על הסכנות, ועל מה שנראה לו לא בסדר...כולם היו עסוקים בעניני הפילוג...וכשראה שאיננו יכול להיזו דבר, והענין ממש גרם לו יסורי-נפש, פרש בשקט, בצניעות ובעדינות כהרגלו, והלך לעבוד במסגריה.

בינתיים - הילדים גדלים, ויוסף הוא אבא גאה מאוד בילדיו המוכשרים, שנישאים ומשמחים אותו ואת חיקיה בנכדים ונכדות.

הזמן החולף, נותן בו אותותיו. עם הזמן ועם הקמתו של ביהח"ר "לוג" שהוקם באופן מיוחד למען החברים הוותיקים בקיבוץ. יוסף עובר לעבוד שם. כמו תמיד בדייקנות ובחריצות. כאשר חלתה חיקיה ונשארה צמודה לכסא-גלגלים, גייס יוסף את כל כוחותיו הדלים, כדי לעשות הכל במקומה. וזו היתה משימה קשה עד מאוד! כמו שציין בפני: "את יכולה לתאר לעצמך שאני, פתאום, צריך להיות "הגיבור" שעושה הכל במקום חיקיה?!!... איך אני יכול?!!". והוא מצליח, כמעט במשך 10 שנים ואחרי שעברו להתגורר בדירונת שע"י "בית-אחדות" (הבית הסייעודי). יוסף עשה ככל יכולתו כדי לשמור על חיקיה רעייתו-האהובה על-ידו. גם אחרי מותה בקיץ 1998, נאבק כדי לשמור על עצמאותו.

והנה היום, בחודש מרץ, בדיוק 62 שנה מיום עלותו ארצה, כשכליל החורש מתהדר בפריחתו הוורודה והנהדרת, החליטה נשמתו המעונה של יוסף לעזוב את גופו הדווי, הדק והשברירי, כדי להמריא אל-על ולהתחבר שם עם נשמתה של חיקיה האהובה שמחכה לו שם.

לכם: עזה, מאיר וחנה'לה, עם בני/בנות הזוג, עם כל בני ביתכם- הילדים, הנכדים והנכדות שהם גם הנינים/נינות של חיקיה ויוסף, צערכם הוא גדול, אין ספק! אך חישבו לרגע על כך שבעצם, עכשיו כבר הונח לו מיסוריו וכאביו... וגם חודש אדר עכשיו ואביב, ופריחות, והוא מתבונן בכם מלמעלה, וחושב בודאי: "אין צורך לבכות! הן הגשמתו את חלומותי. עליתי לארץ, בניתי משפחה, עזרתי בבניית הקיבוץ היפה הזה. זה בסדר...".

נוחה בשלום יוסף. חבר צנוע, עדין ושקט שתתם את כל כוחותיו למען היפה והטוב שאליו חונך, למען הקיבוץ. מגיע לך לנוח לאחר כל הסערות והטלטלות.

נזכור אותך כולנו, ואני באופן מיוחד ואישי - יוסף ה"אבא המאמץ" ראש המשפחה שאימצה אותי בבואי לקיבוץ.

בשמי, בשם משפחתי ובשם הקיבוץ, אני נפרדת ממך באהבה.

עמליה ד. בת-ארי.

